

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci

žalobce: **PROŠEK CARS s. r. o.,**
se sídlem X
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
se sídlem v Praze 4, Na Zlatnici 301/2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. listopadu 2016, č. j. KUKHK-34964/DS/2016/Kj,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. listopadu 2016, č. j. KUKHK-34964/DS/2016/Kj, a rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 25. srpna 2016, č. j. MMHK/169105/2016, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 25. 8. 2016, č. j. MMHK/169105/2016, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“), a udělil mu pokutu ve výši 2.500,- Kč, a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když dne 6. 11. 2014 v 09:00 hodin v Hradci Králové, ulice V Kopečku, zjistil strážník městské policie zaparkované osobní motorové vozidlo zn. Audi, černé barvy, rz X, v úseku pozemní komunikace pro který platí umístěná dopravní značka B - 28 (Zákaz zastavení) a jehož řidič nedodržel minimální vzdálenost 5 metrů před vyznačeným přechodem.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce rozdělil žalobní námitky do šesti žalobních okruhů.
4. V prvním z nich se věnoval vadám výroku rozhodnutí. Předně namítl, že výrok rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost spočívající v neurčité specifikaci místa údajného skutku. Ve výroku je totiž místo skutku specifikováno takto: „v Hradci Králové, ulice V Kopečku.“ Nikoli po celé délce této ulice (resp. po obou stranách této pozemní komunikace) platí dopravní značka č. B 28, jejíž porušení je žalobci kladeno za vinu. Rovněž nikoli v celé délce této ulice lze stát ve vzdálenosti menší než 5 metrů před vyznačeným přechodem, což je žalobci rovněž kladeno za vinu. Z výroku tedy nevyplyvá blíže údaj o tom, kde mělo vozidlo žalobce stát. Nejsou tak z něho patrné všechny skutkové okolnosti nezbytné k závěru o tom, že skutek, který je předmětem výroku, skutečně naplňuje znaky dané skutkové podstaty.
5. Z obdobného důvodu, tedy z nedostatečného určení místa spáchání údajného skutku, žalobce namítl, že správní orgán postupoval v rozporu s § 125h silničního zákona, neboť pokud z výzvy k uhrazení určené částky nemohl žalobce z výše uvedených důvodů jednoznačně dovodit, zda sdělené obvinění je důvodné, nebyla mu ani dána možnost relevantně posoudit, zda určenou částku uhradí, nebo zda zvolí jiný postup.
6. Žalobce rovněž namítl, že výrok rozhodnutí prvního stupně je nesrozumitelný z toho důvodu, že neobsahuje odkaz na všechna právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, jak nařizuje § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona o přestupcích. Dle názoru žalobce by výrok měl obsahovat též odkaz na ustanovení příslušné vyhlášky Ministerstva dopravy, které stanovuje význam dopravních značek č. B 28 a č. V 7 (výrok nadto neobsahuje ani odkaz na tuto dopravní značku, neboť správní orgán si zřejmě nebyl vědom, že přechod pro chodce je vodorovnou dopravní značkou), jejichž nerespektování je mu kladeno za vinu. Výrok by však měl obsahovat též odkaz na opatření obecné povahy, kterými měly být předmětné dopravní značky na dané místo stanoveny ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Obligatorním by měl být též odkaz na ustanovení, které zakazuje stát s vozidlem méně jak 5 metrů před přechodem pro chodce, a dále ustanovení, které zakládá obecnou povinnost řídit se

dopravními značkami, neboť právě tato ustanovení mají zakládat protiprávnost skutku, který je žalobci kladen za vinu.

7. Žalobce dále uvedl, že správní orgány neprovedly takové dokazování, ze kterého by vyplývalo, že místo, kde mělo jeho vozidlo stát, skutečně podléhalo režimu dopravní značky č. B 28, resp. že se místo nacházelo v bezprostřední blízkosti dopravní značky č. V 7, neboť nedoložily předmětná opatření obecné povahy, kterými tyto dopravní značky měly být ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu stanoveny.
8. Jiným způsobem (např. fotografií), než právě příslušným správním aktem, nelze povahu území (tj. např. režim dopravního značení) prokázat, a proto pokud k takovému dokazování nedojde, je nutné, *in dubio pro reo*, předpokládat, že povaha území byla taková, že nezakládala odpovědnost obviněného za předmětný správní delikt. V řízení tedy nebylo relevantním způsobem prokázáno, že vozidlo žalobce skutečně stálo v úseku platnosti dopravní značky č. B 28, resp. v blízkosti dopravní značky č. V 7.
9. Dle žalobce je navíc z výroku prvoinstančního rozhodnutí zřejmé, že správní orgán si nebyl vědom povahy údajného správního deliktu jakožto trvajícího správního deliktu, a považoval jej mylně za správní delikt jednorázový. To je dle názoru žalobce nepřipustné, neboť výrokem je tak rozhodnuto pouze o části údajného správního deliktu. Nelze proto nijak vyloučit, že žalobce nebude znovu stíhán pro jinou část tohoto správního deliktu.
10. Z výroku prvoinstančního rozhodnutí pak není dle žalobce patrné ani ustanovení, které obsahuje skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky má údajný správní delikt vykazovat ve smyslu § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.
11. V dalším žalobním okruhu vytýkal žalobce správním orgánům, že neučinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán totiž měl dle názoru žalobce reálnou příležitost zjistit totožnost pachatele přestupku, a to vyhodnocením záznamů z městského kamerového systému, konkrétně z kamery umístěné na křižovatce ulic Československé armády a V Kopečku. Z obsahu správního spisu však nelze zjistit, že by se správní orgán o toto alespoň pokusil.
12. Žalobce dále namítl, že správní orgán se nepokusil kontaktovat osobu, kterou žalobce označil za řidiče jeho vozidla, a to pana Y., protože jeho označení správní orgán označil za účelové, neboť dle jeho zjištění se jednalo o osobu správně vyhoštěnou. Dle žalobce je tato úvaha nesprávná, neboť pouze na základě skutečnosti, že určitá osoba je správně vyhoštěna, nelze mít za prokázané, že se na území České republiky skutečně nevyskytuje. Správní orgán proto měl pana Y. kontaktovat a vyzvat jej alespoň k podání vysvětlení.
13. Pokud žalovaný k tomu postupu správního orgánu uvedl, že „*tato účelově sdělená osoba je zdejšímu správnímu oddělení dobře známa z několika jiných obdobných případů*“, uvádí k tomu žalobce, že žalovaný porušil jeho právo seznámit se se všemi podklady rozhodnutí a k těmto se vyjádřit, neboť takto vycházel ze skutečností známých mu zřejmě z úřední činnosti, aniž žalobci umožnil se s těmito skutečnostmi před vydáním napadeného rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim. Lze též namítnout, že žalovaný neuvedl, z jakých konkrétních řízení mu mají být skutečnosti o panu Y. známy.

14. Žalobce konečně namítl, že správní orgán postupoval v rozporu s § 125h odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť z podkladů pro zahájení řízení o přestupku byla zřejmá totožnost údajného pachatele přestupku, neboť jako pachatele přestupku tyto podklady označovaly právě žalobce. Správní orgán tedy nebyl oprávněn vyhotovit výzvu dle § 125h silničního zákona, resp. měl alespoň žalobce vyzvat k podání vysvětlení, případně proti němu zahájit řízení o přestupku. Svým postupem správní orgán rovněž nerespektoval subsidiaritu správního deliktu dle § 125f téhož zákona vůči přestupku, jehož znaky má správní delikt vykazovat.
15. Ve třetím žalobním bodu žalobce konstatoval, že uložená pokuta je nezákonná a nedostatečně odůvodněná. Správní orgán sice uvedl, jaká zákonná kritéria hodnotil (žalobci je přitom záhadou, jak mohl hodnotit míru zavinění, když správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu není založen na subjektivní odpovědnosti), neuvedl však již to, jaké konkrétní skutkové okolnosti případu hodnotil, a dále, jakým způsobem, s jakým výsledkem a s jakým vlivem na konečnou výši pokuty.
16. V dalším žalobním bodu brojil žalobce proti tomu, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup jej krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
17. V páté žalobní námitce vytkl žalobce správnímu orgánu prvního stupně, že nerespektoval závazný právní názor žalovaného vyslovený v prvním, zrušujícím rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že správní orgán se musí zabývat tím, zda údajný správní delikt vykazuje znaky přestupku. Správní orgán však odůvodnění nového rozhodnutí prvního stupně v tomto směru nijak neupravil, odůvodnění je obsahově v podstatě naprosto shodné, jako prvotní rozhodnutí. Správní orgán se tedy nezabýval mj. tím, zda údajný přestupek naplňoval materiální stránku přestupku, jakož ani tím, zda byly naplněny všechny formální znaky přestupku.
18. V posledním bodu žaloby žalobce namítal protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
19. Žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

20. Žalovaný se ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a popsal průběh správního řízení.
21. Závěrem uvedl, že veškeré námitky mohl žalobce uplatnit již v rámci odvolacího řízení. Namísto toho podal pouze blanketní odvolání a námitky účelově přesunul až do žaloby. Z uvedeného důvodu žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
22. Dodal, že součástí Oznámení o podezření ze spáchání přestupku postoupeného Městskou policií Hradec Králové je fotodokumentace, ze které je jednoznačně seznatelné místo spáchání přestupku a dopravní značení v místě přestupku – správního deliktu. Na listu č. 4 a 5 spisového materiálu je zadokumentováno vozidlo AUDI registrační značky X stojící dne 6. 11. 2014 v ulici V Kopečku, v Hradci Králové, v místě zákazu zastavení

DZ B 28 „Zákaz zastavení“. Toto místo je žalobci dobře známo, neboť uvedl, že kamera městského kamerového systému je umístěna přímo naproti místu spáchání údajného správního deliktu.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.

A. Skutkový stav věci

24. Z předloženého správního spisu vyplynulo následující:
25. Správní orgán prvního stupně obdržel dne 20. 11. 2014 od Městské policie Hradec Králové Oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 6. 11. 2015 v 09:00 hodin v Hradci Králové, ulice V Kopečku, kdy strážník městské policie zjistil zaparkované osobní motorové vozidlo zn. Audi, černé barvy, rz X, v úseku pozemní komunikace pro který platí umístěná dopravní značka B - 28 (Zákaz zastavení) a jehož řidič nedodržel minimální vzdálenost 5 metrů před vyznačeným přechodem.
26. Dle úředního záznamu sepsaného zasahujícími strážníky dne 10. 11. 2014 se na místo dne 6. 11. 2015 v 09:05 hodin dostavil řidič vozidla. Po prokázání totožnosti strážníci zjistili, že jde o M. P., korespondenční adresa X. Jmenovaný s přestupkem nesouhlasil, k Oznámení o podezření ze spáchání přestupku se nevyjádřil, ale podepsal je.
27. Následně dne 12. 2. 2015 zaslal správní orgán žalobci coby provozovateli vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na to bylo správnímu orgánu dne 4. 5. 2015 doručeno vyjádření zmocněnce žalobce společnosti FLEET Control, s. r. o. (podepsané jejím jednatelem J. K.) s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být pan L. Y., nar. X, X.
28. Správní orgán prvního stupně dne 4. 11. 2015 přestupek úředním záznamem dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
29. Téhož dne vydal Příkaz, kterým žalobci za spáchání shora uvedených deliktů uložil pokutu 2 500,- Kč. Proti uvedenému Příkazu podal žalobce odpor. Správní orgán prvního stupně následně dne 22. 12. 2015 vydal Oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 11. 4. 2016 vydal rozhodnutí ve věci. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 7. 2016, č. j. KUKHK-22201/DS/2016/Kj, prvoinstanční správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil Magistrátu města Hradec Králové k dalšímu řízení.
30. Ten poté dne 9. 8. 2016 vydal Oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a sdělení o prováděném dokazování mimo ústní jednání. Dokazování mimo ústní jednání proběhlo v avizovaném termínu dne 25. 8. 2016. O tomto dokazování byl sepsán protokol, správní orgán při něm provedl důkaz všemi listinami do té doby založenými ve správním spisu. Tohoto dokazování, stejně jako seznámení se s podklady, se žalobce, ani jeho zmocněnec, bez omluvy a uvedení důvodu nezúčastnili. Dne 25. 8.

2016 bylo vydáno v úvodu žaloby označené prvoinstanční správní rozhodnutí, jehož výrok byl shodný s předchozím rozhodnutím zrušeným žalovaným. O odvolání žalobce proti němu rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

31. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
32. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobitelné změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobitelné změnit výrok.“), neboť si je plně vědom

toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

33. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:
34. *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“*
35. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
36. Krajský soud dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
37. Následně se již krajský soud věnoval jednotlivým žalobním bodům, přičemž považoval za vhodné začít tím, kterému musí dát jednoznačně za pravdu:

Pokuta

38. Správní orgán odůvodnil výši uložené pokuty následovně: *„Při uložení výše sankce za správní delikt v souladu s § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních*

komunikacích a o změnách některých zákonů, se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000,- Kč. Za uvedený přestupek lze tedy podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložit pokutu od 1500,- Kč do 2500,- Kč. Výše sankce za správní delikt v tomto případě byla uložena v plné výši sankčního rozpětí. Při stanovení výše sankce správní orgán přihlédl ke stupni závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a následkům, k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán a k míře zavinění, tedy, že obviněný jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Správní orgán je přesvědčen, že uložená sankce je přiměřená a odpovídá porušení povinností stanovených právními předpisy ze strany obviněného a bude mít dostatečný výchovný účinek k jeho nápravě.“

39. Takové odůvodnění výše uložené pokuty považuje krajský soud za zcela nedostatečné a v důsledku toho za nepřezkoumatelné. Správní orgán, a to za situace, kdy uložil pokutu na samé horní hranici zákonného rozpětí, v podstatě toliko ocitoval zákonná kritéria relevantní pro stanovení výše ukládané pokuty, ovšem bez toho, že by se následně jednotlivými kritérii zabýval, vyhodnotil je a po té zdůvodnil, jak se toto hodnocení do výše pokuty promítá. Nelze tak například seznat, za jak závažný správní orgán předmětný správní delikt považoval a z jakých důvodů, jaké okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán, vzal v potaz atd. Tedy proč dospěl k závěru, že delikventovi je na místě uložit pokutu právě v uvedené výši.
40. Lze jistě připustit, že takové pochybení prvoinstančního správního orgánu může napravit odvolací orgán v rámci rozhodnutí o odvolání. V projednávané věci se tomu však nestalo. Naopak, žalovaný konstatoval k dané problematice pouze lakonicky: „*Odvolací orgán se plně ztotožňuje s uloženou pokutou v napadeném rozhodnutí a jejím odůvodněním.*“ Nic víc.
41. Na pečlivost při odůvodňování výše pokuty za deliktní jednání v minulosti opakovaně upozorňovala i judikatura Nejvyššího správního soudu, např. právě žalobcem v žalobě odkazovaný rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005 – 63, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, která mu zákon předkládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.*“
42. Již jen z tohoto důvodu krajskému soudu nezbylo, než s odkazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit jak napadené rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, neboť obě rozhodnutí v části odůvodňující výši uložené pokuty za deliktní jednání žalobce byla shledána nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů.
43. Uvedený závěr však nezabavil krajský soud povinnosti vyjádřit se také k dalším žalobním námitkám:

Vady výroku

44. Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je delikt ní jednání popsáno tak, že žalobce je vinen tím, „že dne 6. 11. 2014 v 09:00 hodin v Hradci Králové, ulice V Kopečku zjistil strážník městské policie zaparkované osobní motorové vozidlo zn. Audi, černé barvy, rz X v úseku pozemní komunikace pro který platí umístěná dopravní značka B - 28 (Zákaz zastavení) a jehož řidič nedodržel minimální vzdálenost 5 metrů před vyznačeným přechodem.“
45. Lze přisvědčit žalobcovu tvrzení, že přestože je ulice V Kopečku v Hradci Králové velmi krátká (zhruba 150 m), je v ní upraveno parkování v různých úsecích odlišným způsobem. Tato skutečnost je soudcům rozhodujícího senátu známa nejen z běžného života, neboť ulicí V Kopečku musel projít snad každý obyvatel Hradce Králové, protože se jedná o hlavní přístupovou komunikaci k historickému centru, ale je patrná i z veřejně dostupných informací, např. na stránkách <http://www.hradeckralove.org/hradec-kralove/pasport-pozemnich-komunikaci>.
46. Krajskému soudu je známa judikatura citovaná žalobcem v žalobě, která zdůrazňuje nutnost co nejpřesnější specifikace místa, kde k delikt nímu jednání došlo. Dle jeho názoru je ovšem nutno přihlídnout k obsahu provedeného dokazování, resp. ke specifikům na základě něho zjištěného skutkového stavu toho kterého případu.
47. Za relevantní krajský soud považuje, že skutkový stav věci nebyl zjištěn pouze na základě úředního záznamu Městské policie Hradec Králové ze dne 10. 11. 2014. Správní spis v přezkoumávané věci (čl. 4-5) totiž obsahuje fotografie zaparkovaného vozidla žalobce, z nichž je dle názoru krajského soudu naprosto zřejmé, kde přesně v ulici V Kopečku vozidlo žalobce stojí, resp. že stojí na veřejné pozemní komunikaci v místě působnosti dopravní značky B 28 – Zákaz zastavení. Ze snímků lze zřetelně zjistit, že vozidlo žalobce je zaparkováno na veřejné pozemní komunikaci, vpravo ve směru jízdy, v dolní části ulice V Kopečku, několik metrů za zmiňovanou dopravní značkou. Na jednom ze snímků lze současně zřetelně vidět jak uvedenou značku B 28 – Zákaz zastavení, tak v její působnosti stojící vozidlo žalobce. Stejně tak je zcela zřetelné, že vozidlo stojí tak, že přední částí kapoty již zasahuje do přechodu pro chodce.
48. Uvedené snímky pak korespondují s obsahem úředního záznamu strážníků Městské policie Hradec Králové ze dne 10. 11. 2014. Obsah uvedeného úředního záznamu a obsah pořízené fotodokumentace se tak navzájem doplňují a potvrzují.
49. Ke zjištění místa, kde k předmětnému delikt nímu jednání došlo, tedy není třeba provádět žádné dodatečně ohledání či analýzu dostupných mapových či jiných podkladů. Toto místo je nezpochybnitelně a jasně zřejmé přímo z obsahu správního spisu, z provedených důkazů. Jeho popis ve výroku rozhodnutí tak krajský soud shledává dostačujícím, přestože si lze představit, že by místo přestupkového jednání mohlo být popsáno ještě podrobněji, např. odkazem na čp. domu, před nímž vozidlo stálo nebo i jiným způsobem, aby se podobnému typu námitek předešlo.
50. Ze stejného důvodu netrpí namítanou vadou ani výzva Magistrátu města Hradec Králové dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 12. 2. 2015. Ostatně, o tom, že si byl žalobce dobře vědom, kterého delikt ního jednání se výzva týká, svědčí skutečnost, že označil osobu, která vozidlo v době spáchání přestupku měla řídit.
51. Krajský soud nemůže žalobci přisvědčit ani v tom, že by součástí výroku rozhodnutí musely být odkazy na ustanovení příslušné vyhlášky Ministerstva dopravy, která

stanovuje význam dopravních značek B 28 a V 7. Stejně tak jako odkaz na opatření obecné povahy, kterými byly předmětné dopravní značky na dané místo stanoveny dle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu.

52. Pokud žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly existenci opatření obecné povahy, jimiž byly dané dopravní značky stanoveny, nutno zdůraznit, že takovou námitku v průběhu správního řízení vůbec nevznnesl, přišel s ní až v žalobě. Správní orgány na ni tedy vůbec nemohly reagovat a z úřední povinnosti jistě neměly povinnost takové skutečnosti ověřovat, pokud pro to neměly relevantní důvod. A s takovým ostatně nepřišel ani žalobce v žalobě.
53. Ničím nepodložené jsou pak rovněž obavy žalobce, že bude správními orgány znovu stíhán pro jinou část předmětného správního deliktu, protože dle žalobce se jedná o správní delikt trvající. A to, mimo jiné, i s ohledem na běh prekluzivních lhůt.
54. Žalobě lze naopak přisvědčit v tom, že prvoinstanční správní rozhodnutí ve svém výroku neobsahuje právní kvalifikaci přestupku, jehož znaky má žalobcem spáchaný správní delikt vykazovat. Tedy minimálně odkaz na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Toto pochybení odstranil ve výrokové části svého rozhodnutí žalovaný. Přesto krajský soud apeluje na správní orgány, aby k takovým pochybením ve výrocích jejich rozhodnutí nedocházelo.

Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku

55. Krajský soud nesouhlasí s názorem žalobce, že bylo povinností správního orgánu zjišťovat za pomoci záznamu z kamery, která monitoruje místo, kde stálo vozidlo žalobce, osobu jeho řidiče. Proč by to dělal, když žalobce označil jako osobu, která vozidlo v době spáchání přestupku měla řídit pana L. Y., X Ze stejného důvodu neměl správní orgán důvod považovat za přestupce žalobce a vyzývat jej k podání vysvětlení.
56. Správní orgán prvního stupně se následně rozhodl jmenovaného vůbec nekontaktovat. Důvody popsal v úředním záznamu o odložení věci ze dne 4. 11. 2015.
57. Takový postup není v zásadě vyloučen, ovšem jeho zákonnost musí být potvrzena naplněním dalších podmínek. Předně je povinností správního orgánu takový postup odůvodnit i v rámci odůvodnění rozhodnutí ve věci samé. Nikoliv pouze odkázat na úřední záznam o odložení věci, jak učinil Magistrát města Hradec Králové v prvoinstančním rozhodnutí. V něm se již totiž odůvodnění tohoto svého postupu vůbec nevěnoval, učinil pouze uvedený odkaz (závěr prvního odstavce na str. 3). Ve správním spise dále nejsou založeny žádné důkazy, o nichž se správní orgán zmiňoval v úředním záznamu o odložení věci. Tedy např. tam uvedené vyjádření Ministerstva vnitra týkající se vyhoštění pana L. Y.. Stejně tak považuje krajský soud za nutné, aby za situace, kdy se rozhodne onačenou osobu řidiče nekontaktovat, správní orgán do správního spisu založil např. fotokopie doručenek z jiných správních řízení (která konkrétně označí), z nichž by bylo možné ověřit, že se v minulosti pokoušel označené osobě doručovat předvolání a s jakým výsledkem. A tím odůvodnil, proč v daném řízení již považoval zasílání obdobné výzvy za zbytečné. Žádné z uvedených listin však správní spis neobsahuje. Tedy žádnou z nich ani nemohl být proveden důkaz.
58. Tuto důkazní nouzi nenapravit ani žalovaný, který pouze konstatoval, že „*tato účelově sdělená osoba je zdejšímu správnímu oddělení dobře známa z několika jiných obdobných případů....*“ Správní orgány tedy skutečně neprokázaly, že v dané věci podnikly všechny

kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, ačkoliv tomu tak s největší pravděpodobností fakticky bylo. Důkazy o tom však součástí správního spisu nejsou.

Neprovedení ústního jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce

59. Žalobce dále namítl, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podpořil žalobce svou argumentaci rozsudky Nejvyššího správního soudu i rozsudky zdejšího krajského soudu a Krajského soudu v Ústí nad Labem.
60. V tvrzeném pochybení spatřoval žalobce zkrácení svých práv dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
61. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatek správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“
62. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost

nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

63. Pokud se žalobce odvolával na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, v souvislosti na „nekonání ústního jednání“, třeba konstatovat, že tak činil nepřipadným způsobem. Ostatně na tento rozsudek následně reagoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, mimo jiné takto:
64. *„Další námitkou stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu, jenž dovodil, že městský úřad nepochybil, nenařídil-li ústní jednání. Stejně tak nesouhlasí s tím, že o provádění důkazu listinou nemusí být účastník řízení předem vyrozuměn a že jej lze provést mimo jednání navíc bez toho, aby byl o tomto úkonu vyhotoven protokol.*
65. *Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s touto stěžovatelovou námitkou, přičemž poukazuje na velké množství vlastních rozsudků, které se týkaly totožné otázky (srov. např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015, ze dne 16. 3. 2016, sp. zn. 1 As 166/2015, nebo ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. 1 As 7/2016), tedy povinnosti správního orgánu nařídít ústní jednání v případě projednávání správního deliktu provozovatele vozidla.*
66. *I zde se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správních deliktech v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (k podrobné argumentaci odůvodňující tento závěr srov. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, body 21 - 24, srov. i rozsudek ze dne 17. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 - 29). Vzhledem k tomu, že v této části kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel v zásadě stejnou argumentaci jako již dříve v řízení o žalobě, lze z důvodu procesní ekonomie v podrobnostech na přílehlavé a vyčerpávající odůvodnění krajského soudu odkázat (ohledně možnosti takového postupu srov. např. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).*
67. *Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.*
68. *Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 As 128/2013 - 36, nebo ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.*

69. *Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádějí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007 – 228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.*
70. *Od těchto závěrů se nemá Nejvyšší správní soud důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci. Všechny listiny, z nichž správní orgán vycházel, byly po celou dobu řízení součástí spisu a stěžovatel byl obeznámen s možností se s nimi seznámit, případně je konfrontovat, nicméně zůstal pasivní. Ani tato námitka, kdy stěžovatel zpochybňoval toliko formální postup správních orgánů, není důvodná.“*
71. *Z uvedeného tedy jasně vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí se jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy, a to i soudem zdejším, jak upozornil žalobce.*
72. *V posuzované věci přestupek spočíval v nesprávném parkování. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou vigilantibus iura scripta sunt*

svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům, nýbrž pouze a jenom sobě, resp. zvolenému zmocněnci.

73. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „I pokud by správní orgán během řízení zjistil, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení“, dlužno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
74. Dle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostal, o čemž svědčí obsah jeho oznámení ze dne 9. 8. 2016 (viz shora), které bylo prokazatelně doručeno zmocněnci žalobce. Žalobce se mýlí, pokud vytýká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny. Dle krajského soudu musí být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.
75. V případě jakýchkoliv pochybností navíc žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a tuto skutečnost si vyjasnil. Navíc za situace, kdy byl zastupován zmocněncem, která v obdobných věcech vystupuje systematicky a vytrvale. Není tak nějakým prostým a obyčejným subjektem, nýbrž zmocněncem s patřičnými praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy, podpořenými jistě i k tomu potřebnými znalostmi příslušných právních ustanovení. Nic takového se nestalo, naopak. Žalobce zůstal ve správním řízení zcela pasivní, nereagoval ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen podtrhuje účelovost dané žalobní námitky.

Další vady

76. Hlavním důvodem původního zrušujícího rozhodnutí žalovaného byla skutečnost, že správní orgán I. stupně neinformoval žalobce o chystaném provedení důkazů mimo ústní jednání. Tuto vadu správní orgán I. stupně v dalším řízení napravil (viz shora). Řídil se tedy v tomto směru závaznými pokyny odvolacího orgánu.
77. Pokud jde o vytýkanou absenci přezkumu materiální stránky spáchaného přestupku ze strany správních orgánů, krajský soud konstatuje jednak, že takovou námitku žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil (a správní orgány se tak ní nemohly vyjádřit), jednak, že obsah této námitky vznesené v žalobě zůstal ve zcela obecné rovině. Žalobce neuvedl jedinou skutečnost, pro kterou by snad měla zůstat materiální stránka přestupkového jednání řidiče vozidla nenaplněna.
78. V souvislosti s tím odkazuje krajský soud na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35, které lze vztáhnout i na daný případ. Ve stručnosti pouze podává stěžejní závěr tohoto judikátu. A to, že prokazování, zda jednání řidiče bylo rozporné se zákonem v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, by bylo v rozporu se subsidiaritou odpovědnosti za správní delikt provozovatele

vozidla vůči odpovědnosti za přešůpek. Pro splnění podmínky dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přešůpku.

Protiústavnost

79. V posledním ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud odůvodněnou.
80. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se totiž již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).
81. Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
82. Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti obšojí.
83. Závěrem tak krajský soud pouze připomíná, že v dalším řízení jsou správní orgány jeho právními názory vyslovenými ve zrušujícím rozsudku vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

84. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).
85. Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobce byly zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3.000,- Kč za žalobní návrh, odměna advokáta a jeho režijní výlohy (viz § 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po 3. 100,- Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky). Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300,- Kč a jako plátce DPH má právo na navýšení náhrady o DPH ve výši 21 % (§ 23a/ zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii). Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 11.228,- Kč uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 14. března 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu